

JE BENT NOOIT ALLEEN

Van dezelfde auteur:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me (Het beste van mij)

The Longest Ride (De lange tocht)

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Nicholas Sparks

Je bent nooit alleen

*Julie zal haar overleden man nooit vergeten,
maar durft ze zichzelf wel een nieuwe kans op liefde te gunnen?*

ISBN 978-90-225-8279-4

ISBN 978-94-023-1036-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Guardian*

Vertaling: Ans van der Graaff

Omslagontwerp: DPs Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Stephen Carroll / Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2003 Nicholas Sparks

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Larry Kirshbaum en Maureen Egen
Fantastische mensen, fantastische vrienden

Dankbetuiging

Ik zou onmogelijk aan welke dankbetuiging dan ook kunnen beginnen zonder Cathy te bedanken, die al bijna veertien jaar mijn vrouw is. Je bent de liefste mens die ik ken, en ik hou meer van je dan je je ooit zult kunnen voorstellen.

En natuurlijk is geen enkel boek compleet zonder dat ik de kinderen heb bedankt. Miles, Ryan, Landon, Lexie en Savannah, we hebben soms onze handen vol aan jullie, maar jullie zijn niettemin een bron van eindeloze vreugde. Mijn dagen zouden onvolledig zijn zonder jullie.

Theresa Park van Sanford Greenburger Associates verdient ook mijn dank. Theresa, je bent mijn agent en manager, maar daarnaast ook een genie en een welwillend luisterend oor. Je bent ook een van mijn beste vrienden. Het is moeilijk te geloven dat we samen al zeven romans hebben doorgemaakt, en ik verheug me op nog veel meer in de toekomst.

Jamie Raab, mijn redactrice, is simpelweg de beste in haar vak, en dit boek had, meer dan een van de andere, haar geduldige begeleiding nodig. Jamie, ik had deze roman niet kunnen voltooien zonder jou en het is me een eer om met iemand te mogen samenwerken die zo aardig en zo wijs is als jij.

Denise DiNovi, producent van *Message in a Bottle* en *A Walk to Remember*, is een van de bijzonderste mensen in mijn leven geworden. Denise, ik dank je heel hartelijk voor het feit dat je mijn leven ten goede hebt veranderd. Ik weet niet of ik ooit een manier zal vinden om je terug te betalen.

Julie Barer, een van de agenten bij Sanford Greenburger, was zo vriendelijk tijdens haar vakantie het manuscript te lezen en suggesties te

geven. Julie, ik kan je niet genoeg bedanken voor wat je hebt gedaan en ik hoop dat je blij bent met de hoofdpersoon.

Howie Sanders en Richard Green, mijn filmagenten bij UTA, verdienen ook mijn dank voor hun werk, niet alleen aan dit project, maar aan al mijn romans. In wat ze doen zijn zij de besten.

Scott Schwimer, mijn advocaat, is niet alleen fantastisch in wat hij doet, maar ook een vriend die mijn werk een stuk gemakkelijker maakt. Bedankt voor het feit dat je er altijd voor me bent.

Dave Park, mijn televisieagent bij UTA, heeft me geduldig wegwijs gemaakt in de wereld van de televisie en verdient mijn dank voor al het werk dat bij *The Rescue* kwam kijken.

Lorenzo De Bonaventura en Courtenay Valenti van Warner Brothers, Lynn Harris van New Line Cinema, Mark Johnson, Hunt Lowry en Ed Gaylor II waren allemaal fantastisch om mee samen te werken en verdienen ook mijn dankbaarheid.

Jennifer Romanello, Emi Battaglia, Edna Farley van de publiciteit, redacteur John Aherne en Flag hebben allen geholpen mijn carrière te maken tot wat die nu is. Bedankt allemaal.

En tot slot mijn dank aan Todd Robinson voor zijn vlijtige werk aan de televisieseries. Ik prijs me gelukkig dat ik de kans heb gekregen met jou samen te werken.

Proloog

Kerstavond 1998

Precies veertig dagen nadat ze voor het laatst de hand van haar echtgenoot had vastgehouden, zat Julie Barenson door het raam naar buiten te kijken. Het was koud; het was al de hele week stormachtig en de regen tikte tegen de ruit. Ze wist dat Jim zou hebben gewild dat ze vanavond naar muziek luisterde; ze hoorde Bing Crosby op de achtergrond 'White Christmas' zingen. Ze had omwille van hem ook de boom opgezet, hoewel er tegen de tijd dat ze die beslissing had genomen bij het winkelcentrum alleen nog een paar uitgedroogde bomen lagen die je gratis mee mocht nemen. Het deed er niet toe. Ze was nauwelijks nog in staat geweest iets te voelen sinds de tumor in Jims hersenen hem uiteindelijk het leven had ontnomen.

Ze was vijftiwintig en weduwe en ze haatte dat woord hartgrondig: de klank, de implicaties en zelfs de manier waarop haar mond bewoog als ze het woord uitsprak. Ze vermeed het volledig. Als de mensen vroegen hoe het met haar ging haalde ze gewoon haar schouders op. Maar soms, heel soms, voelde ze de aandrang om te antwoorden. *Wil je weten hoe het was om mijn man te verliezen?* zou ze dan willen vragen. *Dat zal ik je vertellen. Nu Jim dood is heb ik het gevoel dat ik ook dood ben.*

Is dat wat de mensen willen horen, vroeg Julie zich af, of willen ze gemeenplaatsen? *Ik red me wel. Het is moeilijk, maar ik kom er wel overheen, bedankt voor je belangstelling.* Ze dacht wel dat ze zich dapper zou kunnen gedragen als ze dat wilde, maar dat had ze nooit gedaan. Het

was gemakkelijker en eerlijker om maar gewoon haar schouders op te halen en niets te zeggen.

Ze had immers helemaal niet het gevoel dat ze zich wel zou redden. Vaak dacht ze niet eens het eind van de dag te kunnen halen zonder in te storten. Vooral op avonden als deze.

In de weerspiegelde gloed van de kerstboomverlichting legde Julie haar hand tegen het raam. Ze voelde het koude glas tegen haar huid drukken.

Mabel had gevraagd of ze wilde komen eten die avond, maar Julie had nee gezegd. Mike en Henry en Emma hadden hetzelfde gevraagd, maar ze had ook hen afgewezen. Ze begrepen het allemaal. Of liever gezegd, ze deden alsof ze het begrepen, want het was duidelijk dat ze vonden dat ze vanavond niet alleen hoorde te zijn. En misschien hadden ze wel gelijk. Alles in huis herinnerde haar aan Jim. Zijn kleren namen de helft van de kastruimte in, zijn scheerapparaat lag nog steeds naast het zeepbakje in de badkamer, de *Sports Illustrated* was de vorige dag door de postbode bezorgd. Er stonden nog steeds twee flesjes Heineken, zijn lievelingsbier, in de koelkast. Toen ze ze eerder die avond had zien staan, had ze gefluisterd: 'Jim zal die nooit meer opdrinken.' Daarna had ze de koelkast dichtgedaan en een uur zitten huilen.

Ze zag nauwelijks meer iets buiten; in gedachten verzonken registreerde Julie geleidelijk aan het geluid van een tak die tegen de muur bonkte. Het bonken hield echter gestaag aan en het duurde even voor het tot haar doordrong dat het iets anders was.

Er werd aan de deur geklopt.

Julie kwam lusteloos overeind. Bij de deur haalde ze even een hand door haar haren. Als het haar vrienden waren die een kijkje kwamen nemen, wilde ze niet dat ze dachten dat ze maar beter een poosje konden blijven. Toen ze de deur opende zag ze tot haar verbazing echter een jongeman in een gele regenjas met in zijn handen een grote doos met een strik eromheen.

'Mevrouw Barenson?' vroeg hij.

'Ja?'

De vreemde kwam aarzelend een stap dichterbij. 'Ik moest dit aan u afgeven. Mijn vader zei dat het belangrijk was.'

‘Uw vader?’

‘U moest het per se vanavond krijgen.’

‘Ken ik hem?’

‘Dat weet ik niet, maar hij drong behoorlijk aan. Het is een cadeautje van iemand.’

‘Van wie?’

‘Mijn vader zei dat u het zou begrijpen zodra u het uitpakte. Maar niet schudden, en rechtop houden.’

De jongeman duwde de doos in Julie’s armen voor ze iets kon tegenwerpen en keerde haar toen de rug toe om weg te gaan.

‘Wacht,’ zei ze, ‘ik begrijp het niet...’

De jongeman keek over zijn schouder. ‘Vrolijk kerstfeest,’ zei hij.

Julie bleef in de deuropening staan terwijl hij weer in zijn auto stapte. Weer binnen zette ze de doos voor de boom op de grond en knielde er zelf naast. Er zat geen kaartje bij. Ze trok de strik los, haalde toen het losse deksel van de doos en staarde zwijgend naar wat ze had gekregen.

In een hoekje van de doos zat, bedekt met warrig dons en niet meer dan een paar pond zwaar, de lelijkste puppy die ze ooit had gezien. Zijn kop was groot, niet in proportie met de rest van zijn lichaam. Hij keek haar jammerend en met een klodder troep in zijn ogen aan.

Er heeft iemand een puppy voor me gekocht, dacht ze. Een lelijke puppy.

Aan de binnenkant van de doos zat een envelop vastgeplakt. Toen ze haar hand ernaar uitstak besefte ze dat ze het handschrift kende en ze staakte haar beweging. Nee, dacht ze, dat kan niet...

Ze kende het handschrift van de liefdesbrieven die hij haar had geschreven op hun trouwdagen, van de haastig gekrabbelde berichtjes naast de telefoon, van de stapels papieren op zijn bureau. Ze hield de envelop omhoog en las telkens weer haar naam. Toen haalde ze er met bevende vingers de brief uit. Haar blik dwaalde naar de woorden links bovenaan.

Lieve Jules,

Dat was Jims koosnaampje voor haar. Julie sloot haar ogen en had het gevoel dat haar lichaam plotseling kleiner werd. Ze dwong zichzelf diep in te ademen en begon opnieuw te lezen.

Lieve Jules,

Ik weet dat als je deze brief leest, ik al ben overleden. Ik weet niet hoe lang al, maar ik hoop dat het al weer wat beter met je begint te gaan. Ik weet dat het moeilijk voor mij zou zijn als ik in jouw schoenen stond, maar je weet dat ik altijd heb gedacht dat jij de sterkste van ons tweeën was.

Zoals je kunt zien heb ik een hond voor je gekocht. Harold Kuphaldt was een vriend van mijn vader en hij fokte al Deense doggen toen ik nog een kleine jongen was. Ik wilde als kind altijd zo'n hond, maar omdat het huis zo klein was, zei mam altijd nee. Het zijn inderdaad grote honden, maar volgens Harold zijn het ook zo ongeveer de liefste honden op aarde. Ik hoop dat je van hem (of haar) zult genieten.

Ik neem aan dat ik diep van binnen steeds heb geweten dat ik het niet zou redden, maar ik wilde er niet aan denken, omdat ik wist dat jij niemand had om je dan te helpen. Geen familie, bedoel ik. De gedachte dat je helemaal alleen achter zou blijven brak mijn hart. Omdat ik niets anders kon bedenken, heb ik geregeld dat je deze hond kreeg.

Als je het echt niets vindt, hoef je hem natuurlijk niet te houden. Harold heeft gezegd dat hij hem terug zou nemen, geen probleem. (Zijn nummer zou ergens op moeten staan.)

Ik hoop dat het een beetje goed met je gaat. Sinds ik ziek ben geworden heb ik me daar constant zorgen over gemaakt. Ik hou van je, Jules, echt waar. Ik was de gelukkigste man op aarde toen jij in mijn leven kwam. Het zou mijn hart breken als ik wist dat je nooit meer gelukkig zou zijn. Doe dat dus alsjeblieft voor me. Word weer gelukkig. Vind iemand die je gelukkig maakt. Je denkt misschien dat het niet kan, maar ik wil toch graag dat je het probeert. De wereld is namelijk een stuk mooier als jij glimlacht.

En maak je geen zorgen. Waar ik ook ben, ik zal altijd over je waken. Ik zal

je beschermengel zijn, mijn liefste. Je kunt erop rekenen dat ik zal zorgen dat je veilig bent.

Ik hou van je,

Jim

Door haar tranen heen keek Julie in de doos en even later stak ze haar handen erin. De puppy kroop in haar hand. Ze tilde hem uit de doos en hield hem dicht bij haar gezicht. Hij was klein en ze kon zijn ribben voelen.

Hij is echt lelijk, dacht ze. En hij zou zo groot worden als een klein paard. Wat moest ze in hemelsnaam met zo'n hond beginnen?

Waarom had Jim geen kleine schnauzer of een cockerspaniël voor haar uitgezocht? Iets dat ze kon hanteren? Iets schattigs, dat af en toe op haar schoot kon gaan liggen?

De puppy, een reu, begon te janken, een hoog gejammer dat aanzwol en weer afnam.

‘Ssst... rustig maar,’ fluisterde ze. ‘Ik zal je geen pijn doen...’

Ze bleef zachtjes tegen de puppy praten, liet hem aan haar wennen, liet zichzelf wennen aan het idee dat Jim dit voor haar had gedaan. De puppy bleef janken, bijna alsof hij meezong met het deuntje dat uit de stereo-installatie kwam, en Julie krabde hem onder zijn kin.

‘Ben je voor me aan het zingen?’ vroeg ze en voor het eerst glimlachte ze. ‘Zo klinkt het wel, weet je.’

Heel even hield de hond op en keek hij haar aan, hield haar blik gevangen. Toen begon hij weer te jammeren, maar nu leek hij niet meer zo bang.

‘Singer,’ fluisterde ze. ‘Ik denk dat ik je Singer ga noemen.’

1

Vier jaar later

In de jaren sinds Jims dood was Julie Barenson er op de een of andere manier in geslaagd verder te gaan met haar leven. Het was niet meteen gelukt. De eerste paar jaar na zijn dood waren moeilijk en eenzaam geweest, maar uiteindelijk had de tijd zijn werk gedaan en was Julie's pijn milder en minder scherp geworden. Ze herinnerde zich nog wel haar tranen en het volstreekte vacuüm waarin ze na zijn overlijden terecht was gekomen, maar het brandende hartzeer van die dagen lag inmiddels achter haar. Als ze nu aan Jim dacht, was dat met een glimlach, en met dankbaarheid omdat hij deel had uitgemaakt van haar leven.

Ze was ook blij met Singer. Jim had er goed aan gedaan haar de hond te geven. In zekere zin had Singer het haar mogelijk gemaakt om door te gaan.

Maar op dit moment, in bed op een koele lenteochtend in Swansboro, North Carolina, dacht Julie er niet aan hoezeer Singer haar de afgelopen vier jaar tot steun was geweest. In plaats daarvan vervloekte ze in gedachten zijn bestaan terwijl ze dacht: ik kan niet geloven dat ik zo moet sterven.

Verpletterd in mijn bed door mijn eigen hond.

Singer lag dwars over haar heen en pinde haar vast op het matras. Ze stelde zich voor dat haar lippen blauw werden door zuurstoftekort.

'Sta op, luie hond,' hijgde ze. 'Je vermoordt me.'

De luid snurkende Singer hoorde haar niet. Julie begon te kronkelen in een poging hem van haar af te krijgen. Ze stikte bijna onder zijn gewicht.

‘Ik meen het,’ bracht ze met moeite uit, ‘ik krijg geen lucht.’

Singer tilde eindelijk zijn grote kop op en keek haar versuft aan. *Waar is al die herrie goed voor?* leek hij te willen vragen. *Zie je niet dat ik probeer te slapen?*

‘Eraf!’ zei Julie met raspende stem.

Singer gaapte en duwde zijn koude neus tegen haar wang.

‘Ja, ja, goedmorgen,’ hijgde ze. ‘En nu wegwezen.’

Daarop snoof Singer en kwam hij langzaam overeind, waarbij hij diverse lichaamsdelen van haar nog dieper in het bed drukte. Even later torende hij hoog boven haar uit, als een monster uit een griezelfilm. Lieve hemel, dacht ze, hij is reusachtig. Je zou toch denken dat ik daar inmiddels aan gewend was. Ze ademde diep in en keek fronsend naar hem op.

‘Had ik gezegd dat je bij me in bed mocht kruipen?’ vroeg ze.

Singer sliep ’s nachts gewoonlijk in de hoek van haar kamer. De afgelopen twee nachten was hij echter bij haar komen liggen. Of beter gezegd, bovenop haar. Maffe hond.

Singer bracht zijn kop omlaag en likte door haar gezicht.

‘Nee, ik vergeef je niet,’ zei ze en ze duwde hem weg. ‘Je had me wel kunnen vermoorden. Je bent bijna twee keer zo zwaar als ik, weet je dat wel? En nu van mijn bed af.’

Singer jammerde als een pruilend kind alvorens op de grond te springen. Julie ging met pijnlijke ribben zitten, keek op de klok en dacht: zo laat al? Zij en Singer rekten zich tegelijk uit en ze duwde het dekbed van zich af.

‘Kom op,’ zei ze, ‘ik zal je buiten laten voor ik onder de douche ga. Maar ga niet weer in de vuilnisbakken van de burensnuffelen. Ze hebben een vervelend bericht achtergelaten op mijn antwoordapparaat.’

Singer keek haar aan.

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei ze, ‘het is maar vuilnis, nietwaar. Maar sommige mensen hebben daar andere ideeën over.’

Singer liep de slaapkamer uit, op weg naar de voordeur. Julie rolde haar schouders naar achteren terwijl ze achter hem aan liep, en deed haar ogen nog even dicht. Dat was een vergissing. Ze stootte haar teen

tegen de ladekast. De pijn schoot van haar teen omhoog naar haar onderbeen. Na de eerste kreet van pijn begon ze vreselijk te vloeken. Ze wist zeker dat ze eruitzag als een krankzinnig Duracell-konijn, zoals ze daar in haar roze pyjama op één voet door de kamer liep te huppelen. Singer keek haar aan alsof hij wilde zeggen: *Waar wachten we op? Jij hebt mij wakker gemaakt, weet je nog, dus laten we opschieten. Ik heb van alles te doen buiten.*

Ze kreunde. 'Zie je niet dat ik gewond ben?'

Singer geeuwde weer en Julie wreef over haar teen alvorens achter hem aan te gaan.

'Bedankt dat je me bent komen helpen, hoor. Je bent waardeloos in een noodgeval.'

Een ogenblik later stapte Singer op weg naar buiten op Julie's zere teen – Julie wist zeker dat hij het expres had gedaan – en verdween naar buiten. In plaats van naar de vuilnisbakken liep Singer naar het bosperceel dat aan de ene kant aan haar huis grensde. Ze keek hem na, met zijn massieve kop heen en weer zwaaiend, alsof hij er zeker van wilde zijn dat niemand de vorige dag nieuwe bomen of struiken had geplant. Alle honden markeren hun territorium, maar Singer leek te denken dat hij tot Hondenkoning van de Wereld zou worden uitgeroepen als hij maar genoeg plaatsen kon vinden om zich te ontlasten. Maar goed, dan was zij in elk geval even van hem verlost.

Goddank voor kleine gunsten, dacht Julie. Ze werd de laatste paar dagen gek van Singer. Hij liep haar overal achterna en verloor haar zelfs geen paar minuten uit het oog, behalve wanneer ze hem buiten liet. Ze kon niet eens de vaat doen zonder voortdurend tegen hem aan te lopen. En 's nachts was het nog erger. Vannacht had hij wel een uur staan grommen en blaffen. Ze was al gaan fantaseren over een geluiddicht hondenhok, of een olifantengeweer.

Niet dat Singers gedrag ooit wel... gewoon was geweest. Afgezien van het plassen had hij zich altijd gedragen alsof hij een mens was. Hij weigerde bijvoorbeeld uit een voederbak te eten, had nooit aan de riem gehoeven, en als Julie televisie keek, kwam hij naast haar op de bank zitten en staarde ook naar het scherm. En als ze tegen hem praatte – als

wie dan ook tegen hem praatte, trouwens – dan staaarde Singer je aandachtig aan, zijn hoofd iets schuin, alsof hij het gesprek echt volgde. En de helft van de tijd leek hij inderdaad te begrijpen wat ze tegen hem zei. Ongeacht wat ze hem opdroeg, hoe belachelijk het bevel ook was, Singer voerde het uit. *Wil je mijn tas even halen in de slaapkamer?* Dan kwam Singer er even later mee aanlopen. *Kun je het licht uitdoen in de badkamer?* Dan ging hij op zijn achterpoten staan en deed met zijn snuit het licht uit. *Zet dit blik soep even in de kast, oké?* Hij pakte het in zijn bek en zette het op een plank. Natuurlijk waren wel meer honden goed getraind, maar niet zoals Singer. En bovendien had ze Singer helemaal niet hoeven trainen. Tenminste niet echt. Ze hoefde hem alles maar één keer te laten zien. Andere mensen vonden het ronduit eng, maar omdat het Julie het idee gaf dat ze een soort hedendaagse dr. Doolittle was, vond zij het wel leuk.

Ook al hield het in dat ze in volzinnen tegen haar hond praatte, gesprekken met hem voerde en hem soms zelfs om advies vroeg.

Maar dat was immers helemaal niet zo vreemd, vond ze. Ze waren al met z'n tweetjes samen sinds Jim was overleden, en Singer was over het algemeen heel goed gezelschap.

Sinds ze weer uitging gedroeg Singer zich echter erg vreemd, en geen van de mannen met wie ze de afgelopen maanden een afspraakje had gehad, leek zijn goedkeuring te kunnen wegdragen. Dat had Julie ook wel verwacht. Singer had van jongs af aan gegromd tegen mannen die hij voor het eerst ontmoette. Ze dacht eerst altijd dat Singer een soort zesde zintuig had waardoor hij de goede kerels kon onderscheiden van degene die ze beter kon vermijden, maar ze was onlangs van gedachte veranderd. Hij leek wel een grote, harige versie van een jaloers vriendje.

Dat werd echt een probleem, besloot ze. Ze moest eens ernstig met hem praten. Singer wilde toch niet dat ze alleen bleef, wel? Nee, natuurlijk niet wilde hij dat niet. Hij zou er even aan moeten wennen dat er iemand bijkwam, maar uiteindelijk zou hij het wel begrijpen. Misschien zou hij ooit zelfs blij voor haar zijn. Maar hoe kon ze het hem het beste uitleggen?

Het duurde even voor ze zich realiseerde wat ze eigenlijk dacht.